

denne Fordel! Ud af Statskassens Midler vil det ærede Medlem tage disse Penge. Men Statskassens Midler ere ikke fundne Midler, men Midler, der komme ind fra Skatteyderne (*En Stemme*: Indirekte!) Ja, baade direkte og indirekte, største Parten indirekte, og jeg tror ikke, vi have en synderlig retfærdigere Maade at beskatte paa end den, her foreligger.

I det hele tror jeg ikke meget paa den Betragtning, at det skal være særlig demokratisk, at nogle Arvelodder, selv mindre Arvelodder, skulle slippe fri for Beskatning. Noget i den Retning have vi i Regeringsforslaget, men jeg mener, at enhver Indtægt af den Art, bortset fra de rent minimale Beløb, bør beskattes, og jo større Indtægten er, desto større bør Skatten være. Det have vi ogsaa naaet ved den ret betydeligt stigende Skala, der er indført. Jeg skal saaledes minde om, at det socialdemokratiske Medlem, som sad i Skattelovkommissionen i 1899, netop i 1ste Linie havde en stigende Skala, der naaede op til 3 pCt., ganske det samme, som findes i det Lovforslag, vi nu skulle stemme om.

Saaledes som Lovforslaget foreligger, er det et godt Fremskridt paa Skatteomraadet. Jeg maa fraraade Vedtagelsen af de stillede Ændringsforslag.

Alfred Christensen: Det forekommer mig, at den højtærede Finansminister i sit Forsøg paa at undskylde det, som i det andet Ting er gjort ved denne Lov fra frikonservativ Side med Reformpartiets Samstemning, anvendte en helt fejl Maalestok paa det foreliggende. Den højtærede Finansminister sagde, at dette er en god Fremskridtslov, en god finansiel Lov, thi den giver et Par Millioner mere i Statskassen, og den højtærede Minister vilde ikke være med til at berøve Statskassen de forhøjede Indtægter, som komme ved de middelstore Bidrag. Men den højtærede Finansminister har dog vævet med til at bedrøve Statskassen for de 400,000 Kr., som ellers vilde indkomme i alt væsentlig ved Millionærarvingernes Bidrag til det finansielle Resultat. Det er dette og slet ikke andet, jeg vil have Opmærksomheden henledet paa. Jeg siger ikke, at Statskassen ikke faar mere efter denne Lov, end den fik før. Det gør den selvfølgelig, men vor Stilling her i Folketinget er given ved den Lov, vi en Gang have vedtaget, og efter den vilde Millionærboerne komme til at betale 400,000 Kr. mere om Aaret ved den højtstigende Skala, som

de nu blive befriede for ved den mellem Reformpartiet og de frikonservative sluttede Overenskomst. Det er dette Punkt, jeg anker over, og det er det, som jeg synes er baade finansielt og moralsk set af ikke synderlig stor Værdi.

Birck: Den højtærede Konseilspræsident udtalte, at der var sket et godt Fremskridt i skatteteknisk Henseende ved det nu foreliggende Lovforslag. Hvis den højtærede Minister med et godt Fremskridt mener, at Progressionens Idé er optagen, kan han have Ret, men naar den er optagen paa den Maade, at den væsentligt gennemføres haardt for de meget smaa Formuer og i Virkeligheden meget hurtigt naar 2 pCt., nemlig ved 5,000 Kr., maa jeg sige, at denne Progressionens Idé er gennemført i saa daarlig Form, som den overhovedet kan. Jeg gentager, at de Samfundsklasser, som jeg for Eksempel i mange Retninger tilhører, ere villige til at acceptere denne Progressionens Idé, men saa forlange vi til Gengæld, at den skal føres ud i Livet og ikke standse ved de meget smaa Middelklasseformuer. Det er ikke — jeg holder ikke af at bruge Ordet „demokratisk“, for det er ikke noget kønt Ord —, det er i hvert Fald ikke retfærdigt, det Ord er langt bedre.

Den ærede Ordfører udtalte, at der var opnaaet Enighed. Jeg maa bestemt hævde, at der ikke er Enighed her. Her i Folketinget have vi behandlet og vedtaget det Vilhelm Lassenske Forslag, Forslaget altsaa af den Vilhelm Lassen, om hvis gode Egenskaber der indenfor Reformpartiet lyder saa mange smukke Ord, ogsaa fra den højtærede Konseilspræsident. Hans Minde hædrer man nu ved at give hans Forslag en saa utiltalende og forringet Skikkelse. Vi vedtog det Vilhelm Lassenske Forslag i Fjor, og saa gik det videre. De Herrer sige, at vi kunde have gjort vor Mening gældende, men de Ændringsforslag, der bleve stillede fra anden Side, og som skulde gøre Fejlene ved den Lassenske Skala noget mildere, bleve forkastede, dem vilde de Herrer ikke høre noget om. Saa kom Sagen op til Lands-tinget, og vi hørte ikke det ringeste til den deroppe. Forslaget blev behandlet, jeg havde nær sagt, saaledes, at mit Parti ikke anede, hvorledes Sagen stod mellem Reedtz-Thott og den højtærede Konseilspræsident. En skønne Dag ere de Herrer blevne enige, i sidste Øjeblik sættes Sats-erne ind, Bladet omtrykkes 3—4 Gange, og saa kommer Sagen endelig ned til os